

Arrest

nr. 171 431 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind Fahim AKAND, op 15 juli 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. DEMEERSSEMAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 1 april 2014 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die op 5 mei 2014 werd aangevuld.

1.2. Op 16 juni 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.04.2014 werd ingediend door (aangevuld op 05.05.2014)

A.R. (...)

En echtgenote:

A.R. (...)

en minderjarig kind:

A.F.

Allen van nationaliteit: Bangladesh

(...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat betrokken duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, sinds hun aankomst in België. Inspanningen geleverd zouden hebben om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij, alle inspanningen zouden doen om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken, dat betrokkenen een attest voor het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen alsook een attest van inburgering, zij inspanningen hebben geleverd teneinde zich de Nederlandse taal eigen te maken (zie inschrijvingsformulieren, deelcertificaten, een huurovereenkomst voor een appartement voorleggen, beiden een aanvraag indienden tot het bekomen van een arbeidskaart en werkwilgig zijn (zie schrijven Vlaams Subsidieagentschap voor werk en sociale economie, kopie arbeidskaart), dat verzoeker sinds 24 november 2011 tewerkgesteld was bij de Brasserie Blomme (zie arbeidsovereenkomsten, loonbrieven, aanslagbiljet, individuele rekening), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 08 maart 2010, deze asielaanvraag werd afgesloten op 24 oktober 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenzaken. De duur van de asielpprocedure – namelijk 1 jaar 7 maand 16 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Op 11 oktober 2010 dienden betrokkenen een regularisatieaanvraag in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ten gevolge van de gezondheidsproblemen van verzoeker. Op 18 januari 2011 werd de aanvraag onontvankelijk doch ongegrond bevonden, tegen deze beslissing dienden betrokkenen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en op 02 mei 2011 vernietigde de RVV de beslissing. Op 04 januari 2012 werden betrokkenen tot een tijdelijk verblijf gemachtigd en werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkenen in het vreemdelingenregister in te schrijven en het bewijs van inschrijving in dat register af te geven geldig voor de duur van 12 maanden. Op 04 februari 2013 werd echter aan de gemeente

doorgegeven dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer verlengd mocht worden daar de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestonden, of dat deze zodanig waren gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig was. Betrokkenen tekenden een beroep aan tegen deze beslissing en dat beroep is momenteel nog hangende, het gaat hier echter om een niet schorsend beroep. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld op datum van 20 februari 2013 dat via woonplaatskeuze aan betrokkenen werd betekend. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts tijdelijk was en dat dit verblijf eventueel niet langer verlengd zou worden, zij wisten dat ze in het geval dat de procedures een negatieve afloop zouden kennen, zij vrijwillig het grondgebied dienden te verlaten. Betrokkenen hebben er zelf voor gekozen om aanvragen artikel 9ter en artikel 9bis in te dienen. Het is normaal dat betrokkenen – in afwachting van hun asielprocedure en van de behandeling van hun aanvragen artikel 9bis en artikel 9ter – hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten. Ook het gegeven dat betrokkenen in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter hebben kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis, noch geeft het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan betrokkenen ipso facto recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van verzoeker (met name dat de heer [R.A.] aan diabetes type 2 lijdt, een ernstige medische aandoening die levenslang strikt behandeld moet worden, dat bij een terugkeer naar Bangladesh adequate opvolging en behandeling niet gegarandeerd worden) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Betrokkenen hebben een minderjarige zoon die schoolgaand is. De raadvrouw stelt dat deze bij een terugkeer zeker een schooljaar zal verliezen en mogelijk zelfs de kans niet zou krijgen om naar school te gaan. [F.] zit in het eerste leerjaar en wordt omschreven als een regelmatige leerling met een positieve inzet. Hij spreekt voortreffelijk Nederlands en België is inmiddels zijn thuisland geworden. Het zou voor hem uitermate traumatiserend zijn om terug te keren teneinde in het land van herkomst in onzekere omstandigheden te moeten leven. Deze elementen kunnen echter niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien wordt niet aangetoond dat de scholing van hun kind een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van hun kind werd tijdelijk toegestaan om zijn ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen kunnen gebruik maken van de schoolvakantie om terug te keren naar het land van herkomst opdat hun zoon geen schooljaar zou missen. Daarbij komt dat kinderen van dergelijke jonge leeftijd zich over het algemeen snel aanpassen aan een nieuwe situatie. De ouders dienden – wetende dat hun verblijf mogelijk slechts tijdelijk zou zijn – kind dusdanig op te voeden dat een terugkeer zo vlot mogelijk zou kunnen verlopen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpen verzoekers op,

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET;
SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET — MATERIËLE EN FORMELE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN;

- SCHENDING VAN HET VERTROUWENSBEGINSEL;

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL;

SCHENDING VAN DE ARTIKELN 3 EN 6 VAN HET KINDERRECHTENVERDRAG."

Verzoekers betogen als volgt:

“3.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuursbeslissing gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

De administratieve overheid moet in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het Proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassingen van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad toe om een bestuursbeslissing te annuleren indien deze tegen alle redelijkheid ingaat, zijnde wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce." (Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de medische problemen van de eerste verzoekende partij, hun integratie, hun schoolgaande zoon, het belang van het kind...

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien hebben de verzoekende partijen deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd. De verzoekende partijen verblijven ruim vier jaar in België, waarbij de verzoekende partijen enerzijds legaal alhier verbleven, anderzijds gedoogd werden door de Belgische autoriteiten (de verzoekende partijen hebben immers steeds een gekend adres gehad).

3.3.

Integratie

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de elementen van integratie 'behoren tot de gegrondheid van de aanvraag'.

Rekening houdende met recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de verwerende partij niet gevolgd worden.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

(...)(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27 november 2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de verwerende partij immers niet. Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden (langdurig ononderbroken verblijf en langdurige verblijfsprocedures) én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden. De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en de verzoekende partijen hebben weliswaar hun integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik gemaakt.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Recent oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer kiemt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde." (arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11, eigen markering) Dit arrest kan eveneens naar analogie worden toegepast.

3.4.

Humanitaire elementen

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden te worden.

De beoordeling van de verwerende partij dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van het kind.

De belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase. Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Kinderen hebben het recht zich te ontplooiën en te ontwikkelen.

Het terugsturen van het kind van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van het kind.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven. Kinderen dienen na een langdurig (legaal) verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

De kans dat de minderjarige zoon ten gevolge van het terugreizen naar Bangladesh teneinde aldaar hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen een schooljaar zal verliezen, is dan ook reëel.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft. Met dit argument toont de verwerende partij echter niet aan dat het kind van de verzoekende partijen effectief scholing in het land van herkomst zal kunnen genieten.

Het is onredelijk de vinger te wijzen naar de verzoekende partijen. De verzoekende partijen streven de belangen van hun kind na. Zij hebben steeds oprechte pogingen gedaan hun verblijf alhier te regulariseren, enerzijds via het asielcontentieux, anderzijds via aanvragen t t machtiging t t verblijf op grond van humanitaire dan wel medische redenen. Geruime tijd verbleven de verzoekende partijen legaal in België -tijdens lopende verblijfsprocedures.

3.5.

Evenredigheidstoets

Dat de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken (de bijzondere moeilijkheden) waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

De rechten van het kind (cf. supra) zijn evenzeer gewaardeerde rechten als het recht op privé- en gezinsleven. Bijgevolg dienen de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten afgetoetst te worden van het doel dat de verwerende partij wenst te bereiken - in casu het naleven van een formaliteit.

Voor personen die zich reeds op het Belgische grondgebied bevinden én van wie hun aanvraag tot machtiging tot verblijf prima facie gegrond is (zoals in casu), is een terugkeer naar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen wel degelijk niet meer dan een loutere formaliteit.

De zoon van de verzoekende partijen zal zich persoonlijk afgewezen voelen door hem verblijf te weigeren en dat van een gezin met een minderjarige schoolgaande kind vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst tot gevolg heeft dat het kind de stabiliteit die hij alhier kent achter zich moet laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen. Dat deze ongemakken wel degelijk in wanverhouding staan tot het doel van de formaliteit. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

3.6.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet

wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partijen is niet geheel in overeenstemming met een situatie zoals beschreven in de regeringsinstructies, doch sluit aan bij meerdere criteria die een langdurig ononderbroken verblijf gepaard gaand met langdurige verblijfsprocedures, schoolgaande kind, de wil tót werken en/of duurzame lokale verankering vooropstelt.

De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekende partijen mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tót regularisatie.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partijen ruim vier jaar ononderbroken in België verblijven.

De verzoekende partijen verbleven geruime tijd legaal in België, namelijk de verzoekende partijen werden geruime tijd gerechtigd alhier te verblijven naar aanleiding van de verblijfsprocedures die door de verzoekende partijen ter goeder trouw werden gevoerd.

Daarnaast is het zo dat het kind van de verzoekende partijen schoolgaand is.

De verzoekende partijen hebben zich geïntegreerd in België, taallessen hebben gevolgd en een sociaal netwerk hebben opgebouwd.

De verzoekende partijen wensen ook te werken. De eerste verzoekende partij heeft zijn werkbereidheid reeds aangetoond.

Dit alles wordt ook niet betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

3.7.

De verwerende partij meent in de bestreden beslissing dat zij bij de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen rekening dient te houden met de ingeroepen medische problematiek van de tweede verzoekende partij.

Dit is niet correct.

Niettegenstaande er een specifieke procédure bestaat teneinde op grond van medische redenen een verblijfsmachtiging te verkrijgen, blijkt uit geen enkele wettelijke bepaling dat de medische problematiek van een aanvrager tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te laten indienen, kan, omwille van het feit dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de medische problematiek van de eerste verzoekende partij, een schending van artikel 3 E.V.R.M. uitmaken.

Artikel 3 E.V.R.M. heeft directe werking. Of dit artikel geschonden is, dient aldus door de bestuurlijke overheid onderzocht te worden, bij het nemen van iedere bestuurlijke beslissing.

De medische problematiek is een bijkomende moeilijkheid die de verzoekende partijen zullen ervaren indien zij verplicht worden hun aanvraag vanuit Bangladesh in te dienen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen

2.5. Met hun betoog over de buitengewone omstandigheden tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

2.6. Met de herhaling van de elementen die hun zaak kenmerken en hun overtuiging dat deze wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, kunnen verzoekers de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Het mogelijke feit dat verzoekers' geval wordt gekenmerkt door omstandigheden die ze niet opzettelijk hebben gecreëerd of die door de verwerende partij naar hun oordeel gedoogd werden, maakt niet dat de betrokken omstandigheden buitengewoon worden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. De bestreden beslissing stelt, *“De elementen van integratie namelijk dat betrokken duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, sinds hun aankomst in België. Inspanningen geleverd zouden hebben om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij, alle inspanningen zouden doen om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken, dat betrokkenen een attest voor het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen alsook een attest van inburgering, zij inspanningen hebben geleverd teneinde zich de Nederlandse taal eigen te maken (zie inschrijvingsformulieren, deelcertificaten, een huurovereenkomst voor een appartement voorleggen, beiden een aanvraag indienden tot het bekomen van een arbeidskaart en werkwilgig zijn (zie schrijven Vlaams Subsidie-agentschap voor werk en sociale economie, kopie arbeidskaart), dat verzoeker sinds 24 november 2011 tewerkgesteld was bij de Brasserie Blomme (zie arbeidsovereenkomsten, loonbrieven, aanslagbiljet, individuele rekening), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* Deze overweging is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers in het in de bestreden beslissing geciteerde arrest *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen met hun betoog dat de elementen inzake integratie in het geheel van de ingeroepen omstandigheden dienen te worden bekeken, dat ze geen misbruik hebben gemaakt van de mogelijkheden die de Belgische Staat hen heeft geboden en dat, gelet op het humanitair karakter van de aanvraag, deze elementen reeds in de ontvankelijkheidsfase dienden te worden beoordeeld, niet aan waarom zich in hun geval een andere beoordeling van de door hen aangevoerde elementen inzake integratie opdringt. Ze maken niet aannemelijk dat de door hen aangevoerde elementen inzake integratie die in de derde paragraaf van de bestreden beslissing worden beoordeeld alsnog buitengewone omstandigheden vormen die hen verhinderen de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van oorsprong in te dienen. Hun verwijzing in dit verband naar twee arresten van de Raad is niet dienstig. Het eerste arrest betreft een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond wordt verklaard en het tweede arrest dat verzoekers citeren betreft een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 ter). Het betreft dus andere beslissingen dan de bestreden beslissing en verzoekers tonen niet aan dat de omstandigheden van de vreemdelingen waarop deze arresten betrekking hebben ook de hunne zijn. Evenmin kunnen ze in dit verband dienstig verwijzen naar de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, die overigens niet werden aangehaald in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Deze bepalingen volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet kunnen verzoekers zich ook niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen (cf. RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

2.8. Alleszins, de bestreden beslissing is deugdelijk en pertinent wanneer ze stelt, *“Betrokkenen hebben een minderjarige zoon die schoolgaand is. De raadvrouw stelt dat deze bij een terugkeer zeker een schooljaar zal verliezen en mogelijkerwijze zelfs de kans niet zou krijgen om naar school te gaan. [F.] zit in het eerste leerjaar en wordt omschreven als een regelmatige leerling met een positieve inzet. Hij spreekt voortreffelijk Nederlands en België is inmiddels zijn thuisland geworden. Het zou voor hem uitermate traumatiserend zijn om terug te keren teneinde in het land van herkomst in onzekere omstandigheden te moeten leven. Deze elementen kunnen echter niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien wordt niet aangetoond dat de scholing van hun kind een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.(...). De scholing van hun kind werd tijdelijk toegestaan om zijn ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen kunnen gebruik maken van de*

schoolvakantie om terug te keren naar het land van herkomst opdat hun zoon geen schooljaar zou missen. Daarbij komt dat kinderen van dergelijke jonge leeftijd zich over het algemeen snel aanpassen aan een nieuwe situatie. De ouders dienden – wetende dat hun verblijf mogelijkwijze slechts tijdelijk zou zijn – kind dusdanig op te voeden dat een terugkeer zo vlot mogelijk zou kunnen verlopen.” Deze afweging kan niet komen te wankelen door het eenvoudig betoog van verzoekers dat het tijdelijk terugsturen van hun zoon de stabiliteit in diens leven zal doorbreken en dat de kans reëel is dat hij een schooljaar zal verliezen indien ze moeten terugkeren om in het land van oorsprong een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Verzoekers brengen voorts niets in tegen de vaststelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat niet wordt *“aangetoond dat de scholing van hun kind een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”*. Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, noch de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat de verwerende partij moet aantonen dat het kind van verzoekers effectief (gewone) scholing zal kunnen genieten in het land van herkomst. Evenmin vereisen ze dat de verwerende partij een afweging dient te maken tussen *“de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten”*. Wel vereisen ze dat de verwerende partij rekening houdt met en motiveert aangaande de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden, quod in casu. Verzoekers verwijzen tevergeefs naar een arrest van de Raad van State aangezien het tevens handelt om een verwijderingsmaatregel, quod non in casu, en het gaat over de veiligheid en de integriteit van het gezinsleven van de vreemdelingen, quod non in casu. Verzoekers’ gezinsleven staat niet op de helling door de bestreden beslissing, minstens tonen zij dat niet aan. Zij kunnen niet dienstig naar analogie de redenering van voormeld arrest van de Raad van State gaan toepassen op de rechten van het kind die, zoals hierboven werd gesteld, geen rechtstreekse werking hebben. Bovendien blijkt een afweging uit de hierboven geciteerde passage van de bestreden beslissing. Verzoekers nemen hun wensen voor waar aan waar ze poneren dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf prima facie gegrond is. Hun bloot betoog dat hun kind zich persoonlijk zal afgewezen voelen door de bestreden beslissing en dat hij geen stabiliteit zal kennen in het land van oorsprong toont niet aan dat de hierboven geciteerde passage kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, onevenredig of strijdig met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet is.

2.9. Verzoeker voeren voorts nog een uitgebreid betoog over de vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) die volgens hen nog wordt toegepast. Verzoekers zijn van oordeel dat hun situatie kan worden gekwalificeerd als een prangende humanitaire situatie in de zin van voormelde instructie en zijn van oordeel dat het vertrouwens- en non-discriminatiebeginsel worden geschonden indien ze niet kunnen rekenen op de gunst van regularisatie conform de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

2.10. Verzoekers kunnen echter niet dienstig verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009. Deze werd, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt, immers *“vernietigd [...] door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009...)*. *Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*” De Raad kan niet toelaten dat vrijstelling wordt verleend van de wettelijk gestelde voorwaarde inzake de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden of dat bindende voorwaarden worden toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat ter zake voorziet in een discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekers kunnen niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze instructie, dat aangezien hun aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009, zij ook tot een verblijf dienen te worden gemachtigd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid.

2.11. De bestreden beslissing stelt, *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van verzoeker (met name dat de heer [R.A.] aan diabetes type 2 lijdt, een ernstige medische aandoening die levenslang strikt behandeld moet worden, dat bij een*

terugkeer naar Bangladesh adequate opvolging en behandeling niet gegarandeerd worden) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).” Deze motivering is deugdelijk en pertinent, gelet op wat verzoekers hadden aangehaald in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag: “De heer [R.A.] lijdt aan diabetes type 2, een ernstige medische aandoening die levenslang strikt moet behandeld worden. Gelet op de gezondheidstoestand van de heer R.A. werd op 11 oktober 2010 een regularisatie aanvraag ingediend op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Op 18 januari 2011 werd de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Tegen deze weigeringsbeslissing werd hoger beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 2 mei 2011 de weigeringsbeslissing vernietigd. Bij beslissing van 4 januari 2012 werd de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij gegrond verklaard. Er werd een aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf ingediend, doch deze werd bij beslissing dd. 4 februari 2013, kennisgeving op 5 maart 2013, geweigerd. Tegen deze beslissing werd een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 6). Deze beroepsprocedure is tot op heden hangende.”

2.12. Door aldus het onderzoek van de medische elementen niet te beperken tot het kader van de daartoe voorziene procedure, doch deze tevens in te roepen in het kader van de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dwingen verzoekers verweerder ertoe een standpunt in te nemen aangaande een aangelegenheid – met name geneeskunde – waartoe hij geenszins enige bekwaamheid heeft. Dit geldt in het bijzonder daar uit een lezing van de verblijfsaanvraag blijkt dat verzoekers zich bij het invoeren van de medische problemen als buitengewone omstandigheid er louter toe hebben beperkt strikt medische elementen aan te halen, die een strikt medische beoordeling behoeven. Zo blijkt niet dat verzoekers de medische problemen van R.A. in een ruimere – d.i. een niet strikt medische – context hebben aangevoerd. De Raad wijst in dit verband nog op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om “(...) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.” Verweerder kon in casu dan ook volstaan door te wijzen op de procedures 9bis en 9ter. In zoverre verzoekers stellen dat het terugsturen door de verwerende partij zonder rekening te houden met hun medische problematiek, een schending vormt van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt en op geen enkele wijze impliceert dat de verwerende partij geen rekening zou houden met de medische problematiek indien ze zou overgaan tot het terugsturen van de verzoekende partijen. De Raad wijst er te dezen nog op dat de Raad bij arrest nr. 166 282 van 22 april 2016 het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van 4 februari 2013 tot weigering van de verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft verworpen. In dit arrest kan gelezen worden, “Verweerder heeft ook wel degelijk aangegeven waarom hij oordeelde dat de toekenning van een verblijfsmachtiging, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, – in tegenstelling tot in het verleden – heden niet meer nodig wordt geacht. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt immers inzake de aandoening waaraan verzoeker lijdt – diabetes type II – geduid dat de glycemie inmiddels onder controle is met een aangepaste behandeling en dat uit de informatie die ondertussen werd verzameld nu voldoende blijkt dat de behandeling die hij nodig heeft in Bangladesh beschikbaar en toegankelijk is.” en “Verzoeker bevestigt ook dat een medicamenteuze behandeling in Bangladesh voor hem beschikbaar is aangezien hij een attest bij zijn verzoekschrift voegt dat werd opgesteld door een arts-specialist uit zijn land van herkomst (“Diabetoloog, BIRDEM

Hospital, Dhaka”) die bevestigt dat bij verzoeker diabetes mellitus werd vastgesteld, dat deze aandoening reeds werd behandeld met insuline-injecties en waarbij de kostprijs van deze medicatie wordt weergegeven. De ambtenaar-geneesheer heeft daarnaast aangegeven dat er in Bangladesh gespecialiseerde artsen zijn die verzoekers medische situatie kunnen opvolgen. Hij heeft tevens uiteengezet dat verzoeker afkomstig is uit de regio van de hoofdstad Dhaka en dat er in deze regio zowel publieke als private gezondheidszorg aanwezig is. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.” en “De ambtenaar-geneesheer heeft daarnaast bijkomend onderzocht of verzoeker, indien hij en zijn echtgenote – zoals verzoeker aanvoert – omwille van de lage lonen in Bangladesh niet over een voldoende inkomen zouden beschikken om zelf alle medische kosten te dragen, toch de nodige zorgen zou kunnen verkrijgen. Hij heeft hierbij, met bronvermelding, aangegeven dat in de regio vanwaar verzoeker afkomstig is, er enerzijds een aantal verenigingen zijn, zoals de “Diabetic Association of Bangladesh” die ijveren voor betaalbare en toegankelijke medische zorg voor diabetici en die ook over ziekenhuizen beschikken waar gratis medische zorg kan worden verkregen, waaronder ziekenhuizen in Dhaka en dat er ander-zijds organisaties zijn die – al dan niet via het systeem van “micro health insurances” en het betalen van een bijdrage –, gespecialiseerde medische zorgen willen bieden aan diabetici ongeacht hun socio-economische toestand, zoals onder meer het “Dhaka Community Hospital”, de “Sajida foundation” en het “Gonoshastaya Kendra”. Verder heeft de door verweerder aangestelde controlearts nog gewezen op de mogelijkheid die de “Sajida Foundation” biedt aan stedelijke armen om microkredieten aan te vragen. Door te benadrukken dat het minimumloon in Bangladesh laag ligt – terwijl daarenboven niet blijkt dat hij, gelet op zijn scholing en eerdere werkervaring, niet in staat zou zijn een hoger loon te verdienen – en door de kostprijs van de medicatie die hij nodig heeft en van een doktersbezoek te benadrukken toont verzoeker niet aan dat het incorrect of kennelijk onredelijk is om te concluderen dat hij in staat is om, middels een inkomen uit een tewerkstelling, te voorzien in de betaling van de kosten die verbonden zijn aan de medische zorgen die hij nodig heeft en dat indien deze kosten toch op een bepaald ogenblik te hoog zouden oplopen hij nog steeds kan terugvallen op tal van organisaties die deze zorgen gratis of aan verminderde kostprijs aanbieden of op vormen van kredietverlening”. En “Aangezien geenszins blijkt dat verzoeker in Bangladesh niet de vereiste zorgen zal kunnen krijgen waardoor hij niet meer in staat zal zijn om voor zijn vrouw en kind te zorgen kan hij ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat zijn gezinsleden in een onmenselijke en vernederende situatie zullen terechtkomen.” Er is geen informatie voorhanden waaruit blijkt dat een cassatieberoep werd ingesteld tegen dit arrest. Dit arrest is derhalve een definitief arrest zodat een schending van artikel 3 EVRM bij een eventueel terugsturen van de verzoekende partijen niet blijkt.

Het enig middel is ongegrond.

De Raad merkt ten overvloede nog op dat bij arrestnr. nr. 167 214 van 9 mei 2016 het schorsings- en annulatieberoep dat werd ingediend tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies) werd verworpen, zodat geen belang meer blijkt bij huidig beroep. Immers kan de verwerende partij verzoekers niet machtigen tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zolang ze onderhevig zijn aan een inreisverbod.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA